

Silip Champion.

Fortælling af Hæssa Stretton.
(Fortset.)

„Jo“, svarede jeg.
„Hvifket Raon nævne han?“
„Robin“, svarede jeg, „hvem er han; kender du ham, Rebækka?“

Hun havde atter lagt sig ned, og en stærk Gulsten rystede hendes Legeme. Endelig fattede hun sig lidt og sagde: „De er god, Fru Tranom, jeg vil fortælle Dem alt. Robin var min Trolovede. Deres Mand kendte ham godt. Vi skulde have været ægteviede, men min Husbond overtalte mig til at forlade ham. Herren lovede mig 10,000 Kroner; det var mange Penge, spændte jeg. Robin havde kun en lille Pæn; han var Postbud; jeg bad ham om at vente paa mig, jeg troede ikke, at min Husbond skulde blive saa gammel. Men da Tiden gik, begyndte Robin at svære. Han fik et Pengebrev og sad 5 Aar i Fængsel. Jeg har mange Gange været bedrøvet over, at jeg ikke giftede mig med ham, for jeg holdt virkelig af ham. Og nu gif jeg selv hen og hente Folk, som greb ham; havde jeg bare vidst, at det var Robin, saa havde jeg maaste funnet overtale ham til at gaa bort fra Huset og lade den gamle i Fred. Men nu er han i Arrest, og jeg skal vidne imod ham. Maaste kan jeg overtale vor Husbond til at lade ham gaa. O, det er en Forbandede at have noget med et gerrigt Menneske at befille.“

Hun vilde staa op og gaa ind til den gamle for at bede om Medlidenhed med Robin; men jeg standbød hende og sagde: „Det er for silde, Rebækka; han er allerede arresteret.“

„Robin! Robin!“ raabte hun med hjertesværende Stemme. „Det er flere Aar siden, jeg har set ham, og nu er han arresteret ved min Hjalp. Havde jeg blot været tro mod ham og ikke ladet mig friste af Pengene. Han var nok bleven en god Mand. Jeg vil nu bede min Husbond om at staa ham bi, at han snart kan slippe fri; vil han ikke hjælpe mig, saa gaar jeg, selv om jeg skal miste mine Penge.“

„Rebækka“, sagde jeg, „vor gamle Husbond kan ikke hjælpe dig, han er nu faldt frem for sin Dommer.“

Hun stirrede paa mig, som om hun var gaaet fra Forstanden. Da Doktoren kom op for at se til hende, var hun helt forvirret; han gav hende derfor nogle Sovedraaber, saa at hun faldt i Søvn.

Jeg gik nu ned i Lejligheden. Dagen begyndte at gry. Det var Paaskemorgen. Jesus stod paa sin Dag op fra de døde. Hvorban vilde den gamle Mand opstaa og blive? Han forlod Verden midt i Forsærelse, og han havde ingen Skat, som han kunde tage med sig hinfidtes Graven.

I Stuelejligheden var der samlet en Del Mennesker, samt et Par Politibetjente, en Læge og Sagfører, Hr. Sanders. Denne kaldte paa mig, da jeg gik forbi Døren: „Kan De sige mig, hvor vi kunne staa til at søge Silip Champion?“ spurgte han, „han er den afbødte nærmeste Slægtning og lovlige Arving, hvis der ikke er oprettet noget Testamente.“

„Har han ikke skrevet noget Testamente?“ spurgte jeg forundret.

„Det tror jeg ikke“, svarede han, „han talte ofte derom, men det blev aldrig til noget.“

Dette bedrøvede mig i høj Grad, jeg kendte ikke noget til Loven om Arv; mon den gamle Mand virkelig skulde have narret mig og Rebækka. Jeg kom saa til at tænke paa, at min Frelser aldrig arvede Penge; hvorfor skulde jeg saa ønske Silip saa mange Penge; det bedste, jeg kunde ønske ham, var at komme til at ligne sin Frelser.

„Derfor der ikke findes noget Testamente, saa faar den unge Champion vel hver eneste Dre“, sagde Doktoren, „der skal være halvanden Million, har jeg hørt.“

„Ja, og en halv Gang saa meget til“, svarede Hr. Sanders; „Ja Silip Champion bliver Ejer af det alt sammen.“

Nu var jeg nær ved at blive helt forskrækket, da jeg hørte, at Silip, min lille fattige Stolebror, til saa meget. Jeg havde tænkt, at han maaste sit et halvt hundrede Tusind, saa at han kunde blive fri for at fare til Søs; men nu taltes der om Millioner. „Vær ham, Herre, tro mod dig“, bad jeg, „lad intet rive ham bort fra dig, hvertens Guds eller Guld eller Verden med al sin Magt.“

Det var en underlig Højtidssag. Jeg havde været vant til at gaa fra min Husbonds triste Hjem til min kære, gamle Værelse, hvor jeg i stille Fred med min Gud fandt styrke til de kommende Arbejdsdage. Denne Søndag funde jeg ikke forlade Huset, hvori der kom saa mange fremmede Mennesker. Af og til funde jeg finde lidt Ro oppe hos Rebækka, naar jeg sad ved hendes Seng, medens hun sov, men ved Middagstid daagnede hun og kom med adskillige Spørgsmaal til mig om Robin. Jeg kunde kun svare, at han nu rimeligvis sad i Fængsel, og at den gamle Vig vilde blive fæstet i Morgen.

Da Ratten kom, blev der Ro i Huset. Hr. Sanders havde søgt i alle Skuffer, men fandt intet Testamente. Den ene af Politibetjentene holdt Bagt i Huset. Rebækka, som havde grædt hele Eftermiddagen blev ogsaa stille. Hvor var det dog uhyggeligt at være i dette store Hus! Den eneste Lyd, jeg kunde høre, var Vindens Susen. Den gamle Mand flænbende Trin høretes ikke mere, nu saa han død og kold. Tavsheden var nær ved at gøre mig angst. Jeg jændte Lyd og sagde til Rebækka: „Jeg vil læse nogle Ord for os af Bibelen.“ Jeg læste da Paaskedageliet og beretter de velsignede Trosteord i den ypperstepræstelige Bøn. Saa gif jeg til Hvile og sov fredeligt hele Natten.

Den følgende Dag blev Viget fæstet. Rættene vare enige om, at den gamle Mand ikke var bleven myrdet. De tænkte sig, at han pludselig var daagnet op i en af sine skræslende Drømme, da han saa opvagede, at det ikke var Drøm længere, men at der nu virkelig var Thy i hans Værelse, dræbte Strækken ham. Der fandtes intet i Værelset og intet paa Viget, som tydede paa, at Robin eller hans Kammerat havde lagt voldelig Haand paa den afbøde.

De to Forbrdere blev samme Dag ført frem for

Retten, og Rebækka og jeg maatte vidne mod dem. Det var en sørgelig og tung Vigt for den stakkels Rebækka. Hun havde ikke set Robin i flere Aar, nu maatte hun se ind i hans skumle Forbryderansigt og fortælle om ham, at han i sin Ungdom, da han var trolovet med hende var vant til at komme i hendes Husbonds Hus, og at han derfor var godt kendt der.

Vestkæmmet maatte hun staa Djnene ned, da hun saa paa ham; men hun kunde ikke lade være med at betragte ham, skont det var med Gnu og Sorg, hun nu mødtes med ham. De to Mænd bleve nu førte tilbage til Fængslet, for at deres Sag kunde blive nærmere undersøgt, saa at de kunde staa deres Døm.

Fra Silip kom der kun den Efterretning igennem Frelsers Carr, den Dame, der havde toget ham til sig, da han var Barn, at der vilde gaa nogle Uger, inden han kunde ventes hjem fra en Rejse, han var paa sammen med sin Fader. Vor gamle Husbond havde ingen Venner der i Byen; Begravelsesfølget var derfor meget lille; Rebækka vilde ikke med, kun Hr. Sanders, Lægen og jeg fulgte. Jorden Viget skulde føres bort, gif jeg endnu en Gang ind i Værelset. Det var med vemodige og hjertesværende Tanker jeg stod foran dette Vig. Han havde valgt sit gode her i Livet; han havde ikke tænkt paa sin uheldige Sjæl og paa Evighedslivet. Hvor er det dog forfærdeligt at staa ved en Vaare, hvor paa der ligger et Menneske, der ikke har tænkt paa det ene fornødne: Fred og Frelse for den døde Sjæl.

Efter Begravelsen talte Rebækka straks til mig om Testamentet.

„Der er ikke noget Testamente“, sagde jeg, „det fortalte Hr. Sanders aldeles bestemt.“

„Intet Testamente“, gentog hun og for om paa Gulvet som et rasende Menneske, „intet Testamente, hvordan skal jeg da staa mine Penge.“

Jeg søgte at trøste hende, saa godt jeg formaaede. „Du har bragt haabe dig selv og Robin i Ulykke ved disse Penge, hvorfor vil du dog tænke længere paa dem. Grib dog det, der er betydningfuldere end Penge! Hvad nytter Penge nu vor Husbond? Han har ikke brugt sine Penge efter Guds Vilje. Han gjorde Pengene til sin Gud paa Jord, derfor kan han ikke finde Himmelens Gud hjulpet.“

Rebækka stirrede i nogle Øjeblikke paa mig, som om hun ikke hørte, hvad jeg sagde. Saa fattede hun sig ned paa en Stol og brast ud i en heftig Graad.

„Stakkels Robin“, sagde jeg for at vende Tankerne fra hende selv til ham; „stakkels Robin, hans Sjæl er solgt for de 10,000 Kr., du skulde have.“

„Aah, det er forfærdeligt“, udbrød hun; „men det er fandt, det er mig, der har styret ham i Fordærvelsen. Hvor har jeg dog været blind og taabelig. Sig mig, hvad skal jeg gøre, for at jeg ikke skal gaa fortabt?“

Jeg fortalte nu, saa godt jeg formaaede det, om min Frelsers Kærlighed. „Han anammer Syndere“, sagde jeg; „han søger efter det vilde Lam, og han tilbyder Naade til hver angersind Sjæl.“

Hun fik lidt Ro i sit Sind. Men den Tanke pinte hende stadig i høj Grad, at hendes forløbne Liv var forspildt; og ikke alene hendes, men ogsaa Robin's Liv; forspildt fordi de ikke vidste, hvad der i Sandhed var det bedste for dem for Tid og Evighed.

Silip kom heldigvis hjem, inden Robin's Døm faldt. Jeg blev glad over at se ham. Nu flyttede jeg igen ind i min gamle Lejlighed, og jeg havde Silip i min Nærhed, og da jeg saa, som det bedste af alt, havde Fred med min Gud, havde jeg ikke mere at ønske.

Nogen Tid efter Silips hjemkomst blev jeg dog reven ud af min Ro; endnu en Gang maatte nemlig Rebækka og jeg møde for Retten. Den Dag faldt Robin's Døm, han blev sandsforvisst i 15 Aar og skulde sendes til Australien. Silip fortalte Rebækka Dommen.

„Aa, jeg er Skyld i hans Straf“, udbrød hun jamrende.

„Ja“, svarede Silip, til hvem jeg havde fortalt hendes Historie, „det kan jo ikke nægtes. Du ønskede Penge højere end ham; havde du været tro mod din Gud, var du ogsaa bleven tro mod din Ven og havde haft det anderledes nu.“

Rebækka fik Tilladelse til at tage Afsted med Robin, inden han skulde sendes bort. Det var gribende Øjeblikke for de to stakkels vidblede Mennesker. Kunde alle de forvildede Statter se, hvad der kommer bagester deres Fjerttrin, saa vilde dette sikkert bidrage til at afholde dem fra Synd. Og kunde ethvert Menneske forstaa, at Døretredelser er Synd mod den Gud, der er Kærlighed, og at Synden kan føre dem til Afgrunddybet, hvor der ikke er Fred, saa vilde mange bede med inderlig Ålvor: „Fri mig fra det onde.“

„Tilgiv mig, Robin, inden du stilles fra mig“, bad Rebækka med taarefyldte Øjne.

„Nej“, svarede han i en bitter Tone; „Du har været en Forbandede for mig, jeg kan ikke glemme dig det.“

„Hør, hvad jeg har besluttet“, svarede hun med bedende Røst, „jeg vil rejse over til Australien for at kunne være i din Nærhed; naar du bliver fri, vil jeg møde dig og blive hos dig; jeg vil ved Guds Hjalp træde efter at gøre dig godt, for det onde jeg har voldt dig.“

Der kom ligesom et lyst Smil frem i hans Øjne, da hun sagde dette. „Er jeg stolt paa det?“ spurgte han tvivlende, „vil du være tro mod mig?“

„Ja“, svarede hun, „nu vil jeg være tro mod dig. Nu jeg har lært at lende min Frelser, har jeg ogsaa lært at lende mig selv. Nu forstaa jeg, at Penge ikke er det vigtigste for os; Guds Fred er mere værd end al Verdens Guld.“

En Taare tindrede i Robin's Øje, da hun sagde dette; nu maatte han tro hende.

„Det er mange Aar at vente“, fortalte Rebækka, „men jeg vil holde ud. Derfor Gud lader mig leve, skal jeg tage imod Dig, naar du kommer ud af Fængslet; vil du nu tilgive mig?“

„Ja“, svarede Robin, og Taarerne trillede nu ned ad kinderne.

„Tiden er omme!“ sagde Fangevogteren. Rebækka og Robin maatte derfor tage Afsted med hinanden.

Mens Robin førtes tilbage til sin Celle, gif Rebækka og jeg bort fra Fængslet med alvorlige Tanker. Jeg fortalte

Silip det Løfte, Rebækka havde givet Robin, han mente, at det var brødt af hende, at hun vilde følge den stakkels forvildede Mand til det fjerne Land. Silip ordnede det saaledes, at Rebækka fik en behagelig Rejse til Australien. Han gav hende de Penge, hans Morbroder havde lovet hende. Hun havde altsaa nogle Penge at staa imod med i det fremmede Land. Hun var en virksom Kvinde, ved Hjalp af disse Penge kunde hun begynde en Handel og have et smukt lille Hjem, hvori hun kunde vente paa Robin.

Jeg rejste med Rebækka til Liverpool for at tage Afsted med hende der. Adskillige Udvandrer vare samlede og ventede paa Baaden, som skulde føre de rejssende ud til Skibet. Mænd de ventende var der en lille Pige, som med særlig Opmærksomhed betragtede Rebækkas Ansigt. Maaste mindedes hun en kær Moder eller Slægtning. Rebækka saa den lille Pige og nikkede venligt til hende. Barnet gav hende Haanden, og jeg var vis paa, at de to havde fundet hinanden, saa at de kunde have Glæde af at være sammen paa den lange Sørejse.

Jeg gif med i Baaden og fulgte dem ud til Skibet. Der saa jeg Røgheden, hvori de skulde sove. Men det varede ikke længe, saa ringede Skibsklokken for sidste Gang. Rebækka faldt mig om Halsen og begyndte at græde, Søfollene maatte stille os ad og føre mig ned i Baaden. Jeg kunde nu ikke gøre andet for hende, end at bede til Gud om, at Lykken maatte følge hende i Samfundet med den Frelser, hun havde lært at elske.

Det er mig, Fanny Carr, som har nedskrevet alt det foregaaende, som Fru Tranom har fortalt mig, og som jeg derefter ordret har nedskrevet. Tunge og mørke Dage havde hun haft, den gamle trofaste Sjæl, men hun naaede jo dog Fred og Stillehed, inden hun gif bort her fra Jord.

Der er et andet som mangler i, at Fru Tranoms Fortælling kan blive en fuldstændig Helhed, dette vil jeg nu berette, saa godt jeg formaaer det.

Endnu medens jeg var ganske ung, var mit Liv enfort og trist. Min Broder, George Carr var joag. Han led af en Støvhed i Ryggen og maatte stadig opbolde sig ude. Mine Forældre havde ordnet alt til bedste for ham. Da de døde, paalagde de mig at vaage over ham og pleje og passe ham med kærlig Omhu, hvilket jeg naturligvis med Glæde lovede. Derved blev mit Ungdomsliv meget enfort. Jeg maatte stadig opbolde mig hjemme hos min Broder og sit derved hverken Venner eller Bekendte. Vor gamle, kære Læge var saa at sige den eneste fremmede vi saa. Han kom hyppigt til os; helsede George kunde han ikke, men af og til kunde han dog lindre hans Lidelser. Vi havde to Tjenestefolk; en ældre Kvinde, som var vor Husholderesse, og hendes Mand, som hjalp til med, hvad han kunde.

Vor Bolig laa ene for sig selv. Det havde ingen Vinduer til Gaden, og det havde høje Mure omkring Haven; det var ret en passende Bolig for en yng. I den varme Sommer blev min Broder boaren ud i Haven, hvor der var Græsplaner og sliggefulde Gange. Men efter nogle Aars Forløb kunde han ikke en Gang taale at komme ud i Haven. Den eneste Naade, paa hvilken han nu kunde faa den friske Luft, var ved at sidde ved et aabent Vindue. Der sad han med sit vemodige, blege Ansigt og stirrede op mod den blå Himmel. Undertiden var han saa joag, at han ikke kunde taale at høre min Stemme.

Saadanne Tider maatte jeg sidde stille ved hans Leje. Naar han da af og til aabnede de trætte Øjenlaage, glædede han sig over at se mig hos sig.

Dette stille og ensformige Liv var nær ved at gøre mig gammel før Tiden. Jeg mistede min Ungdoms Friskhed og Frejdighed, og jeg vidste næppe hvordan jeg skulde opføre mig blandt fremmede. I en Alder af tyve Aar var jeg vist som en Kvinde paa halvtreds. Og, saa gif ind i Fremtiden, saa vare Udfigterne ikke lygse.

En Dag sagde George til mig: „Fanny, det kan ikke blive ved at gaa, som det gaar; vi maa have en i Huset, som kan tage vore Tanker; vi beskæftige os med for lidt; hvad mener du om at tage et Barn i Huset.“

„Hvad! optage hvad?“ spurgte jeg forundret og var vis paa, at jeg havde misforstaaet min Broder, som den Dag befandt sig udsædvanlig godt.

„Jeg synes, at vi skulle tage en Dreng til os. Her er jo Plads nok i Huset; gør han for megen Støj, kan han jo staa i Værelse i modsatte Ende af Huset; lad os tage et Barn til os; du bliver vel næppe gift, Fanny.“

„Nej, det bliver jeg vel ikke“, svarede jeg smilende.

„Naar vi havde et Barn“, vedblev min Broder, „fik du noget at tænke paa, som maaste vil leve dig lidt op; jeg kunde maaste ogsaa opmuntres ved at se en rask Dreng omkring os.“

„Hvordan tænker du dig, at det skal gaa, naar du er daarlige?“ spurgte jeg.

„Maaste ikke saa galt, som vi begge tro; jeg er maaste bleven altsfor pylevorn; kan jeg ikke taale hans Leg, saa kan han jo nok staa et Værelse, han kan tumle sig i, uden at jeg lider deraf.“

I et Par Dage talte vi om denne Sag. Vi blev enige om, at vi vilde indrykke en Befindingsbrev i „Times“. Vi fik en Mængde Billeter og mange kom til os med Drengebørn, men de vare enten for smaa eller for store, eller de svarede ikke til det Billede, vi havde tænkt os af en Dreng. Vi vare ved at opgive vor Tanke; men saa fik vi en Dag et Brev fra et Barn; det var skrevet med store Bogstaver, som hældte snart til højre, snart til venstre og som hoppede op og ned i Stabelserne, at man næppe kunde læse det. Men vi fandt dog ud af det, og der stod saaledes i Brevet:

„Min Fader hedder Kaptajn John Champion og det er længe siden, han rejste til Søs, og der aldri komme tilbage. Je bor hos Fru Brun i slatagade i Brunstone og gaar i skole. Je ve prøve paa aa bli en rar og go dreng, for Jesus holder kun af go Dreng. Maa je komme te Dem i to Maaneber po prøve, saa ka di staa at vide om je er en go dreng. Je er aatte Dr. Min far ja te mej, før han rejste, at je skulde tal sandhed og være arti te ham kom te mej. Je vil lære mange teng te han kommer jem te mej. Je hedder Filip. Je har ingen Mor og ingen Fvor og ingen Søster, kun en Far. Fru Brun vil venne mej paa Fattigaaren, det er je ked af og bage for, je gaar i skole hos Fru Tranom, som er saa rar og go ve mej.“

Vore Øjne fyldtes med Taarer, da vi læste dette Brev. Der kunde ingen Tvivl være om, at vi burde prøve det med denne lille Dreng. Min Broders Læge havde en Ven i Burnstone; Lægen lovede at strive til denne og forhøre sig om den lille Brevskriver.

Vi fik de bedste Efterretninger om Barnet, jeg sendte derfor Penge til Fru Brun og bad hende om at jende os Silip straks.

Filip kom just en af de Dage, paa hvilken Georg var daarlige. Han laa stille hen og kunde ikke taale at høre nogen Lyd. Som jeg allerbedst sad ved hans Leje, hørte jeg, at Thomas, vor Tjener, forlod Huset for at gaa til Toget, der skulde bringe os Silip. Min Broder laa han i en Døs, og jeg frugtede for, at et Barns klingende Stemme skulde forstyrre ham. Men Stilleheden blev ikke brudt; henad Eftermiddagen faldt Georg i Søvn; efter denne befandt han sig ret vel.

„Nu er jeg Gud ste Lov bedre, Fanny; gaa nu og je Drengen, og lad Thomas komme ind med Te til mig.“

Efter at have siddet i saa lang Tid ved min Broders Seng, trængte jeg i høj Grad til at røre mig. Jeg var ikke alene træt, men jeg var ogsaa tungindig. Hvor længe skulde jeg tynges af denne Byrde?

Drengen, som Thomas var kommen med, tænkte jeg ikke paa. Jeg gif ind i mit Værelse, drak min Te og sad og grublede.

Da min Tanke endelig faldt paa Drengen, forsøgedes mine aandelige Krafter. Han blev maaste en Byrde til for mig. Jeg havde Lytt til at jende Drengen bort, uden at se ham.

Saadanne Tider, som dem jeg nu havde, er ikke alene pinlige for et Menneskebarn; de ere ogsaa odelæggende baade for Sjæl og Legeme. Og hvor let kan et Menneske ikke komme over saadanne Mismodstider, naar det fun vil staa sin Tid til Gud og i inderlig Bøn fly hen i den aabne Frelserfaun. Gud er Kærlighed! Disse Ord bør staa med Glæmme for i vore Hjerter. Træder Skriften frem i de tunge Tider, da vil meget kunne lettes og mildnes for det Hjerte, der tror, at den Gud, der er Kærlighed, ogsaa er vor rette Fader.

Der kunde jo ikke være Tale om at jende Drengen bort straks; jeg havde jo lovet at have ham paa Børve i tre Maaneber. Marta, som bragte mig Teen, var sjensynlig forundret over mig. Hun rømmede sig flere Gange, som om hun vilde sige noget. Maaste vilde hun opfordre mig til at se den lille fremmede Dreng, som nu alt i flere Tider havde været i vort Hjem uden at se dem, han skulde leve sammen med.

Gnaven og utilsfreds gif jeg hen til Silijestuen og aabnede Døren saa sagte, at Drengen ikke kunde høre mig. Han sad i min afbøde Faders gamle Kænestol; Alden flammede i Ønen, og han sad med sit lille lokede Hoved støttet paa den ene Haand og saa ind i Alden. Han saa hel vaffer og rar ud, men saa saa alvorlig og tankefuld, og jeg blev grebet af at se det.

Medens jeg stod i Døren og saa hen paa ham, blev han opmærksom paa mig. Han iteg med af Stolen, gif paa Tærerne, saa stille som muligt, hen til mig og hvifkede saa sagte, at jeg næppe kunde høre det: „Har han det nu bedre? Jeg har været ganske stille hele Tiden!“

Nu var mit Hjerte smeltet. Hans milde, søde Barmansigt med de alvorlige og kærlige Øjne sagde mig tydelig nok, at Gud Fader havde sendt en af sine smaa, for at vort triste Hjem kunde faa en lille dejlig Solstraaale. Jeg aabnede min Faun for Barnet og trykkede et Kys paa hans bløde Kind. Derpaa satte jeg mig paa Kænestolen, tog Drengen paa mit Slød og sagde: „Nu har han det bedre, og du har jo været saa stille som en Mus, ingen har hørt noget til dig.“

„Jeg var vis paa, at han snart vilde blive bedre“, sagde Drengen med et frimodig Smil, „før, da Tjeneren sagde, at Herren var syg, bad jeg til Gud om at gøre ham bedre, og jeg ved, at Gud Fader vil høre vore Bønner.“

„Er du vis paa det, min Dreng?“ sagde jeg i en beskæmmet Tone. Jeg var nær ved at være bleven fløvet, saa at jeg ikke troede fuldt og varmt paa, at mine Bønner bleve hørte.

„Men jeg er vis paa det!“ sagde Drengen forundret.

„Ja han er jo bleven bedre. Min Moder har sagt, at Gud er min Fader, han er alle Steder og han er god. Til ham skulde jeg bede, sagde min Moder, som jeg bad til hende; han vilde elske mig højere, end hun kunde. Det jagde min Moder, da jeg var lille, men jeg har ikke glemt det endnu.“

„Det maa du heller aldrig glemme, Filip“, sagde jeg. Jeg maatte gøre alt for at frede om Barnets Tro.

Aah, hvor var jeg bestemt.

Hvor joag var jeg dog ikke i min Tro, og hvor lunken var jeg dog ikke med mine Bønner. Uvilkaarlig trykkede jeg Barnet ind til mig og kom da til at tænke: Som jeg omhynger dette Barn med mine Arme, saaledes vil Gud, vor Fader, omhynde sine Børn.

„Vil De holde af mig og beholde mig, til Fader kommer hjem, saa skal jeg nok stræbe efter at være god og artig. Fru Tranom sagde, at De nok vilde komme til at holde af mig, derfor De da ikke havde et Hjerte af Sten. De har jo ikke et Hjerte af Sten, vel?“

„Jeg tror det ikke“, svarede jeg og klappede ham paa kinden.

„Han som er syg, har vel heller ikke et Hjerte af Sten? Jeg blev meget bange, da jeg hørte af Fru Tranom at der er Mennesker med Stenjerter. Men hun har lovet mig, at jeg maatte komme tilbage til hende, hvis De skulde have et saadant Hjerte. Jeg gif i hendes Stole. Hun fik ingen Penge for det; men Fader betaler hende nok, naar han kommer hjem.“

„Men derfor kan nu ikke komme hjem mere“, sagde jeg venlig; „han har jo været borte saa længe, at vi næppe tør vente ham tilbage.“

Jeg vilde gøre Barnet fortroligt med denne Tanke, for at Skuffelsen ikke en Gang skulde blive altsfor stor. Alvorlige Stjer traf sig over det lille Barmansigt og Taarerne perlede i Øjnene. Men det varede kun nogle Øjeblikke. Saa bredte et Smil sig over hans Ansigt.

„Han kommer igen, hjem til mig“, sagde han i en bestemt Tone.

(Fortættes.)